

[Indenrigsministeren.]

af, at han stod mine Anskuelser nær. (*Christmas Møller*: Fuldkommen urigtigt). Jo, det ærede Medlem betegnede Kommunaldirektør Westergaard som Indenrigsministerens gode Partifælle. (*Drachmann*: Er det en Fornærmelse?). Nej, det er det ikke. Jeg var klar over, at det ærede Medlem Hr. Drachmann vilde eksplodere paa et eller andet Tidspunkt under Mødets Forløb, men jeg tror, at det ærede Medlem skal lade det komme til Udbrud heroppe, saa faar vi det nok jævnet alt sammen. Jeg kender imidlertid ikke den tidligere Kommunaldirektør paa Frederiksberg. Jeg ved kun een Ting, nemlig, at han af det nuværende Styre paa Frederiksberg har været engageret som Kommunens økonomiske Konsulent.

Naar jeg nu ser paa den Behandling, Spørgsmaalet er Genstand for i Embedsmandskommissionen, er der een Ting, jeg synes, man uden Hensyn til, hvilken Anskuelse man har, maa erkende, at de paagældende Repræsentanter, Embedsmænd i Frederiksberg Kommune gik ind til Spørgsmaalet rent sagligt, behandlede det som det Storstadsproblem, det var.

I en Skrivelse, som er blevet offentliggjort ved, at Mindretallet i Frederiksberg Kommunalbestyrelse har citeret den i Mindretalsindstillingen, viser det sig, hvordan disse sagkyndige Medlemmer under deres embedsmæssige Ansvar i en Skrivelse til Kommunalbestyrelsen af 23. Juli 1935 har afgivet deres embedsmæssige og selvstændige Indstilling i hele denne Sag, og hvordan man kort gengivet udtaler følgende: Forholdet ligger saadan mellem de to Kommuner, at Udgifterne i de to Kommuner pr. Indbygger i det store og hele er de samme, men paa Indtægtsiden er der den store Forskel, hvorved Indtægten pr. Indbygger bliver saa meget større ved samme Skatteskala, og dette Forhold skyldes, at den frederiksbergske Befolkning gennemgaaende er mere velstaaende end den københavnske.

De paagældende Embedsmænd siger endvidere til deres Kommunalbestyrelse, at man mener selvfølgelig ikke, at der i ethvert Tilfælde, hvor der opstaaer en økonomisk Ulighed mellem to Kommuner, er den fornødne Baggrund for en økonomisk Udligning, men de har maattet erkende, at Omstændighederne her er af en saadan Karakter, at de begrundet det, for, som man siger, som i enhver anden Storby vil Storerhvervslivet mere og mere koncentrere sig i Byens Centrum. Den mere velhavende Befolkning vil samle sig i en-

kelte Kvarterer, den mindre velhavende Befolkning vil finde Boliger dels i de indre umoderne Kvarterer, dels i de ydre Kvarterer, hvor Grundene er billigere, og som desuden giver Plads for Fabrikker og lignende Virksomheder, og saa følger man til det fuldkommen rigtige: Hvis det alt sammen finder Sted inden for samme Kommunegrænse, vil der ikke af denne Fordeling opstaa Ulemper, men hvis det samlede Bysamfund, som det er Tilfældet med Storkøbenhavn, strækker sig over flere Kommuner, vil der deraf, som netop i det foreliggende Tilfælde, mellem Kommunerne opstaa stor økonomisk Ulighed, som kan blive skæbnesvanger for en eller flere af dem.

Derefter paapeger man, hvorledes det er særlig grelt i Forholdet til Frederiksberg, fordi den kun er en Enklave i København. Urimeligheden vil saa træde særlig stærkt frem, og Erfaringen har ogsaa vist, som jeg har tilladt mig at omtale det, at en saadan Situation i Længden er uholdbar og rummer absolut Fare for den indsluttede Kommunes Selvstændighed, hvis der ikke paa anden Maade sker en Udligning af den paagældende Ulighed.

Man fortsætter med at sige til Kommunalbestyrelsen i Frederiksberg, at som Følge af den stærke Fare, der er til Stede for Frederiksbergs Selvstændighed, maatte man erkende, at man i Kommissionen var i en Tvangssituation, det vilde være for farligt at afvise Indlemmelsen, da dette retfærdigvis kun kunde ske under Henvisning til, at Udligningen var en tilstrækkelig Foranstaltning, men man kunde selvfølgelig ikke, siger de paagældende Embedsmænd, deraf slutte Arbejdet i Kommissionen fra Frederiksbergs Repræsentanters Side med at slaa fast som Undersøgelsens Resultat, at det ikke havde været Kommissionen muligt at finde Basis for en rimelig Udligning, for i saa Fald maatte man faktisk erkende, at en Ordning kun kunde træffes ved en Indlemmelse.

Saa konkluderer man i at sige, at Forslaget, som man er gaaet med til, fremtræder saaledes, at det for Frederiksberg vilde have været vanskeligt selv at fremsætte et andet og for Frederiksberg bedre Forslag, der med Bevaring af fuld Selvstændighed for Kommunen var praktisk gennemførligt og samtidig gav et retfærdigt Resultat. Erfaringerne herhjemme fra som fra Udlandet, siger Embedsmændene til Frederiksberg Kommunalbestyrelse, viser, at naar der udvikler sig en betydelig Forskel i Velstandsniveau for de enkelte Kom-